

Arrest

nr. 241 878 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZLATEVA
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 maart 2020 tot weigering van onbeperkt verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 november 2014 doen de verzoekende partij, haar echtgenote, mevrouw S. F. en hun minderjarig kind D. F. een aankomstverklaring (bijlage 3), waardoor zij tot 31 december 2014 zijn toegelaten tot verblijf.

1.2 Op 29 juli 2015 dient het gezin van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 31 juli 2015 wordt de machtiging tot verblijf toegestaan, wordt mevrouw S. F. toegelaten tot verblijf voor de duur van de activiteit waarvoor de vrijstelling van arbeidskaart is

toegestaan en worden de verzoekende partij en het kind toegelaten tot een verblijf beperkt tot de duur van de missie van de referentiepersoon, zijnde mevrouw S. F. Zij worden in het bezit gesteld van een A kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR)), geldig tot 30 juni 2016. Op 27 september 2016, 12 juni 2017 en 8 mei 2018 wordt het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij telkens verlengd, de laatste keer tot 30 juni 2019. Op 11 juli 2016, 7 november 2017 en 13 november 2018 wordt het tijdelijk verblijf van mevrouw S. F. telkens verlengd, de laatste keer tot 30 september 2019.

1.3 Op 5 augustus 2019 meldt de verzoekende partij zich bij het gemeentebestuur om het verblijfsdocument, de verblijfs- of vestigingsvergunning of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene waarop zij recht heeft, te ontvangen. Zij wordt in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15) dat voorlopig haar verblijf dekt tot 18 september 2019. Op 17 september 2019 en 31 oktober 2019 wordt de geldigheidsduur van dit attest verlengd, de laatste keer tot 17 december 2019.

1.4 Op 31 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5 Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij het onbeperkt verblijf (B kaart) wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die op 14 maart 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(...) Naam, Voornamen: F(...), B(...)
Nationaliteit Turkije
Geboren te (...) op (...)
Verblijvende te : (...)”*

Weigering onbeperkt verblijf

Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 26.02.2020 wordt verworpen om de volgende reden:

- Betrokkene voldoet niet meer aan de in zijn verblijf gestelde voorwaarden. De voorwaarde voor verlenging van de A-kaart was een effectieve samenwoning met de referentiepersoon, zijnde zijn vrouw, F(...) S(...). Uit het verslag van de Politie van Hamme/Waasmunster blijkt dat de vrouw en het kind van betrokkene vertrokken zijn naar Turkije en dat betrokkene dus bijgevolg niet meer samenwonend is met de referentiepersoon. Zijn A-kaart is reeds verstreken sinds 30.06.2019. Sindsdien verblijft hij op illegale wijze in het Rijk.*

Betrokkene wordt uitgenodigd om het grondgebied vrijwillig te verlaten, zoniet kan een verwijderingsmaatregel worden opgelegd. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) (formele motiveringsplicht) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De verwerende partij dient, indien zij beslist tot het afwijzen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de specifieke omstandigheden van elk geval in acht nemen. Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht zoals verwoord in artikel 62, §2, eerste lid Vreemdelingenwet: (...)”

In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing dd. 09.03.2020 (slechts) als volgt gemotiveerd: (...)

Opgemerkt dient te worden dat de motivering van verwerende partij een grove fout omvat: verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing immers dat de A-kaart van verzoeker verstreken zou zijn "sinds 30.06.2019" en dat verzoeker sindsdien "op illegale wijze in het Rijk" zou verblijven.

Zoals reeds aangegeven, meldde verzoeker zich op 5 augustus 2019 (na vertrek van zijn echtgenote en dochter naar Turkije) aan bij het gemeentebestuur van Hamme teneinde "het verblijfsdocument, de verblijfs- of vestigingsvergunning of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene waarop hij recht heeft te ontvangen (art. 119) ",

Zoals blijkt uit de voorgelegde stukken werd het verblijf van verzoeker oorspronkelijk gedekt tot 18 september 2019 en werd nadien vijfmaal verlengd, laatste maal tot 17 december 2019 (STUK - 20). Als gevolg daarvan diende verzoeker dan ook op 28 december 2019 de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

In tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd in de bestreden beslissing, is het bijgevolg geenszins zo dat verweerder sedert 30 juni 2019 op illegale wijze in het Rijk verblijft. Meer nog, verzoeker heeft quasi op geen enkel ogenblik op illegale wijze in ons land verbleven. Na de allerlaatste verlenging van zijn verblijf tot 17 december 2019, heeft verzoeker onmiddellijk zijn raadsman geraadpleegd en werd er reeds op 28 december 2019 de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend.

Aldus hebben de gemeentelijke diensten (d.i. de gemachtigde beambte van de Burgemeester van de gemeente Hamme) het verblijf van verzoeker voor meer dan vier maanden (of vijfmaal) verlengd (STUK - 20), dit ondanks het feit dat de echtgenote en dochter van verzoeker het land reeds hadden verlaten.

Ondanks het voorgaande, wordt verzoeker in de bestreden beslissing dd. 09.03.2020 - op een heel onbegrijpelijke manier - verweten "op illegale wijze in het Rijk" te verblijven, daar zijn A-kaart reeds sinds 30.06.2019 verstreken zou zijn (hetgeen aldus niet correct is) en wordt er gezegd dat "de voorwaarde voor verlenging van de A-kaart" een effectieve samenwoning met de referentiepersoon vereist.

Voorgaande maakt duidelijk dat de bestreden beslissing ingaat tegen alle logica. Tevens wordt hiermee duidelijk gemaakt dat verwerende partij het dossier geenszins grondig heeft bestudeerd alvorens een gegronde beslissing te kunnen nemen.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 stelt de "uitdrukkelijke" motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Volgens artikel 3 van dezelfde wet draagt het bestuur de verplichting om de genomen beslissing eveneens op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen " (R.v.St., nr. 224.248 van 04.07.2013). De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

"Afdoende" verwijst eveneens naar de evenredigheid van de motivering in rechte en in feite met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998,

R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat de verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (R.v.St., nr. 202.029 van 18.03.2010).

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene niet meer voldoet aan de in zijn verblijf gestelde voorwaarden en bovendien op een foutieve, ondoordachte wijze aangeeft dat zijn A-kaart reeds verstreken is sinds 30.06.2019, zonder te antwoorden op de concrete elementen die in de aanvraag om machtiging tot verblijf (in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet) werden opgenomen (zie infra), kan nauwelijks blijf geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie.

Meer nog, de inhoud van de motivering van verweerder verraadt dat de verwerende partij totaal naast de kwestie heeft geantwoord op het verzoekschrift van verzoeker. Immers, het feit dat de (eerste) aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker en zijn dochter van 29.07.2015 toegestaan werd voor "de duur van de missie van de referentpersoon", namelijk mevrouw F(...) S(...) (STUK - 17, 18, 19) en dat de echtgenote en dochter van verzoeker intussen naar Turkije vertrokken zijn, werd in het verzoekschrift reeds uitgebreid uiteenzet.

De bestreden beslissing beperkt zich bijgevolg tot een zeer korte herhaling van de elementen die reeds in het verzoekschrift tot aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 28.12.2019 werden opgenomen.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een negatieve beslissing genomen en wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker gemakkelijk van tafel geveegd. (...)

Belangrijk is daarenboven dat verweerder, bij het nemen van een negatieve beslissing, geen rekening hield met het feit dat verzoeker reeds gedurende een onafgebroken periode van meer dan vijf jaar, zijnde van 27 augustus 2014 tot heden, op legale wijze (!) in België verbleef en zodoende in ons land een leven heeft gesticht.

Intussen zijn de sociale belangen van verzoeker duidelijk in België gevestigd.

Gedurende voornoemde periode van vijf jaar hield het gezin (lees: verzoeker, zijn echtgenote en hun dochter) steeds wettig verblijf in België, reden waarom verzoeker zich hier met oprechte bedoelingen heeft ingeburgerd.

Ook werd de (uitgebreide) uiteenzetting in het verzoekschrift van verzoeker tot aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 28.12.2019, dat de echtgenote en dochter van verzoeker slechts voor een beperkte periode van hoogstens twee jaar teruggekeerd zijn naar Turkije, door verwerende partij duidelijk zomaar genegeerd.

Mevrouw F(...) S(...), de echtgenote van verzoeker, dient haar functie immers tijdelijk verder te zetten in Turkije, alvorens zij opnieuw in aanmerking zou komen om haar functie in België te mogen uitoefenen.

Na verloop van voornoemde periode van twee jaar, zal mevrouw F(...) S(...) haar functie als lerares opnieuw kunnen verderzetten in ons Rijk, waardoor zij samen met de dochter naar België zal overkomen en zal het gezin herenigd kunnen worden.

Zoals reeds vermeld, heeft verzoeker zijn hogergenoemde diploma immers als gelijkwaardig laten erkennen met de Vlaamse graad van "Bachelor" (STUK - 3,4) en wenst hier in België zijn beroep uit te oefenen. Verzoeker is thans bezig met sollicitaties (STUK - 21), waardoor intussen eveneens zijn economische belangen deels gevestigd zijn in België.

Gezien het feit dat de terugkeer van de echtgenote, mevrouw F(...) S(...), en de dochter, F(...) D(...) I(...), van verzoeker slechts een beperkte en tijdelijke periode van thans nog anderhalf jaar zal uitmaken, en gelet op het feit dat het voor verzoeker (rekening houdend met zijn specifiek beroep) zeer moeilijk, zij het onmogelijk is om een tijdelijke tewerkstelling te kunnen vinden in Turkije, om nadien wederom samen met het gezin naar België over te komen, is het voor verzoeker - in zijn concrete situatie - zeer omslachtig om terug te keren naar zijn land van herkomst. (...)

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van verzoeker en de weigering van de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde prima facie op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld, hetgeen een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. (...)

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, hoewel deze steeds de redelijkheid als grens heeft. Het is dus niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers altijd onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op (1) het feit dat de bestreden beslissing dd. 09.03.2020 van verwerende partij steunt op foutieve gegevens, dat verzoeker sedert 30.06.2019 op illegale wijze in het Rijk zou verblijven; (2) de afwezigheid van een deugdelijke motivering betreffende de noodzaak tot uitnodiging van verzoeker om het grondgebied te verlaten, ondanks de concrete elementen in het dossier van verzoeker; (3) het feit dat verwerende partij zeer onredelijk en onzorgvuldig gehandeld heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, is deze dan ook nietig en dient zij door Uw Raad te worden vernietigd."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 1-3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing een grove fout bevat nu deze vermeldt dat zijn legaal verblijf zou verstreken zijn sedert 30.06.2019 terwijl uit de stukken blijkt dat zijn verblijf werd gedekt tot 17.12.2019.

Hij zou dan op 28.12.2019 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

De verwerende partij laat gelden dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij op 08.05.2018 werd verlengd tot 30.06.2019

De A-kaart van de verzoekende partij was geldig tot 30.06.2019

Dat de verzoekende partij zich op 05.08.2019 heeft aangeboden m.o.o. de afgifte van een bijlage 15, doet geen enkele afbreuk aan het feit dat het wettelijk verblijf verstrekt op 30.06.2019.

Een bijlage 15 dekt immers slechts een voorlopig verblijf en is geen duurzaam verblijfsrecht.

Terwijl de verzoekende partij net dienstig kan ontkennen dat hij pas op 05.08.2019 langsging bij de gemeente Hamme terwijl zijn legaal verblijf al was verstreken op 30.06.2019.

De kritiek van de verzoekende partij mist verder ook relevantie gezien hij op 28.12.2019 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. (...)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 Met betrekking tot de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat deze artikelen – net als artikel 62, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De

belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. Zij voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat erin de aanvraag van de verzoekende partij om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B kaart), ingediend op 26 februari 2020, wordt verworpen. Blijkens het administratief dossier diende de verzoekende partij op 31 december 2019 bij het gemeentebestuur van Hamme een op 27 december 2019 gedateerde aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 17 februari 2020 per e-mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt door administratief hoofdmedewerker S. C. van de dienst Burgerzaken van de gemeente Hamme. In deze e-mail werd tevens aangegeven dat het dossier eerstdaags per post zou worden bezorgd. Het administratief dossier bevat ook een op 17 februari 2020 gedateerde brief van de burgemeester van Hamme aan de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennisgeving van de betrokken aanvraag. Op 25 februari 2020 wordt de voormelde e-mail van 17 februari 2020 intern doorgestuurd naar de dienst "LV opvolging" van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op de bovenstaande gegevens en op het feit dat zich in het administratief dossier geen enkele aanvraag van 26 februari 2020 tot het bekomen van een onbeperkt verblijf bevindt, kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de voormelde aanvraag van 31 december 2019 om machtiging tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die door de Dienst Vreemdelingenzaken op of rond 26 februari 2020 werd ontvangen.

De Raad merkt nog op dat administratief hoofdmedewerker S. C. van de dienst Burgerzaken van de gemeente Hamme, in een e-mail van 16 maart 2020 waarin hij de betekende beslissing overmaakt aan de dienst "LV Opvolging" van de Dienst Vreemdelingenzaken, het volgende stelt: "*Opmerking: De weigeringsbeslissing verwijst naar een aanvraag onbeperkt verblijf van 26.02.2020. Onze aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart (dewelke verviel op 30.06.2019) stuurden wij per fax door op 18.06.2019. (...) Op 09.12.2019 namen we contact op met de dienst Lang Verblijf om te informeren naar een stand van zaken in de verlengingsaanvraag van 18.06.02019. Toen werd meegedeeld dat de aanvraag niet verder werd onderzocht gezien er geen samenwoning meer was met de referentiepersoon (...). Op 09.01.2020 ontvingen wij van de raadsman van F(...) B(...) een aanvraag Art. 9bis die wij na een positieve*

woonstcontrole verstuurd naar de cel Art. 9bis op 19.02.2020. Deze datum valt in de buurt van de datum van de aanvraag tot onbeperkt verblijf. Maar wellicht houdt dit er geen verband mee.” Dat een medewerker van de gemeente Hamme speculeert dat de betrokken aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet “wellicht” geen verband houdt met de thans bestreden beslissing, kan geen afbreuk doen aan de aangehaalde gegevens die blijken uit het administratief dossier. De gemeente Hamme en de betrokken medewerker zijn immers niet de auteur van de bestreden beslissing. Het is dan ook niet aan de gemeente Hamme en/of een specifieke medewerker van de gemeente Hamme om zich, dan nog na het nemen van de bestreden beslissing, uit te spreken over de vraag of de bestreden beslissing al dan niet verband houdt met een bepaalde aanvraag.

Bijgevolg wordt de voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel onderzocht in het licht van de bepaling op grond waarvan de thans relevante verblijfsaanvraag werd ingediend, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene voldoet niet meer aan de in zijn verblijf gestelde voorwaarden. De voorwaarde voor verlenging van de A-kaart was een effectieve samenwoning met de referentiepersoon, zijnde zijn vrouw, F(...) S(...). Uit het verslag van de Politie van Hamme/Waasmunster blijkt dat de vrouw en het kind van betrokkene vertrokken zijn naar Turkije en dat betrokkene dus bijgevolg niet meer samenwonend is met de referentiepersoon. Zijn A-kaart is reeds verstreken sinds 30.06.2019. Sindsdien verblijft hij op illegale wijze in het Rijk.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde totaal naast de kwestie op haar verblijfsaanvraag heeft geantwoord. Zij voert aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een zeer korte herhaling van de elementen die reeds in de verblijfsaanvraag van 31 december 2019 waren opgenomen. Concreet wijst zij op het feit dat zij daarin reeds uitgebreid had uiteengezet dat de eerste aanvraag van 29 juli 2015 om machtiging tot verblijf van haar en haar dochter werd toegestaan voor de duur van de missie van de referentiepersoon, zijnde mevrouw S. F., en dat haar echtgenote en dochter ondertussen naar Turkije zijn vertrokken. Zij geeft aan dat de gemachtigde zomaar haar uitgebreide uiteenzetting negeert dat haar dochter en echtgenote slechts voor een beperkte periode van hoogstens twee jaar naar Turkije zijn teruggekeerd, dat mevrouw S. F. haar functie immers tijdelijk moet verderzetten in Turkije, alvorens zij opnieuw in aanmerking zou komen om haar functie in België te mogen uitoefenen, en dat mevrouw S. F. na verloop van deze periode haar functie als lerares opnieuw zal kunnen verderzetten in België, waardoor zij samen met haar dochter naar België zal overkomen en het gezin herenigd zal kunnen worden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij in de thans relevante verblijfsaanvraag van 31 december 2019 zelf uitdrukkelijk heeft erkend dat de vorige verblijfsaanvraag van het gezin van 29 juli 2015 voor haar echtgenote, mevrouw S. F., werd toegestaan voor de duur van de activiteit waarvoor “*vrijstelling van arbeidskaart*” is toegestaan, en voor haarzelf en haar dochter werd toegestaan voor de duur van de missie van de referentiepersoon, met name mevrouw S. F. De verzoekende partij geeft daarbij uitdrukkelijk aan dat haar verblijf en dat van haar dochter uitdrukkelijk werd gekoppeld aan dat van de referentiepersoon. Samen met de verzoekende partij moet de Raad echter vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt waarom de gemachtigde op de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geantwoord in functie van het verblijf van haar echtgenote en dus de voorwaarden verbonden aan dat verblijf, en niet in functie van de op zichzelf staande aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf, die door de verzoekende partij op 31 december 2019 werd ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden dat de motivering van de bestreden beslissing nauwelijks blijkt kan geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie, en dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aanvoert dat de gemachtigde niet heeft geantwoord op de concrete elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Zo wijst de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift erop dat zij in de voormelde aanvraag heeft gewezen op haar sociale en economische belangen in België, hetgeen inderdaad blijkt uit het administratief dossier. Zoals hoger reeds aangegeven, beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de in haar verblijf gestelde voorwaarden, waarnaar verwezen wordt naar de niet langer bestaande samenwoning met de referentiepersoon, zijn echtgenote S. F. Daarnaast wordt nog verwezen naar het illegale verblijf van de verzoekende partij sinds 30 juli 2019, waarop de Raad verder nog ingaat. Aldus motiveert de gemachtigde in het geheel niet over de door de verzoekende partij in de voormelde aanvraag aangevoerde elementen, zowel met betrekking tot de ontvankelijkheid als tot de gegrondheid van de aanvraag. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht dan ook aannemelijk.

De vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel volstaan reeds om de bestreden beslissing te vernietigen. Bijkomend en ten overvloede gaat de Raad echter ook nog in op het motief van de bestreden beslissing aangaande het illegaal verblijf van de verzoekende partij sinds 30 juni 2019. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de A kaart van de verzoekende partij, zoals de gemachtigde vaststelt, slechts geldig was tot 30 juni 2019. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekende partij zich vóór het verstrijken van haar verblijfskaart, toen zij nog samenwoonde met haar echtgenote en dochter, nog tot de gemeente Hamme heeft gewend om haar tijdelijk verblijf te verlengen. In een faxbericht van 18 juni 2019 vraagt de gemeente immers toelating aan de Dienst Vreemdelingenzaken om het tijdelijk verblijf te verlengen en bij dit faxbericht is een verslag van samenwoning van 12 juni 2019 gevoegd waaruit verschillende woonstcontroles blijken, waarvan de vroegste plaatsvond op 4 juni 2019. Aangezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf niet op het bovenstaande heeft gewezen, gaat de Raad hierop niet verder in. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift echter wel dat zij zich op 5 augustus 2019 bij het gemeentebestuur heeft gemeld om het verblijfsdocument, de verblijfs- of vestigingsvergunning of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene waarop hij recht heeft, te ontvangen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij op 5 augustus 2019 in dit kader in het bezit werd gesteld van een attest (bijlage 15) en dat dit attest haar verblijf voorlopig dekte tot 18 september 2019. Verder blijkt, zoals de verzoekende partij ook aanvoert, dat de geldigheidsduur van dit attest op 17 september 2019 en 31 oktober 2019 werd verlengd, de laatste keer tot 17 december 2019. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden dat de vaststelling van de gemachtigde dat haar A kaart reeds verstreken is sinds 30 juni 2019 en dat zij “*sindsdien*” op illegale wijze in het Rijk verblijft, niet beantwoordt aan de gegevens van het administratief dossier. Minstens blijkt uit de motivering van de gemachtigde niet waarom hij heeft geoordeeld dat sprake is van een illegaal verblijf sinds 30 juni 2019, ook al was de verzoekende partij tussen 5 augustus 2019 en 17 december 2019 in het bezit van een bijlage 15, waardoor haar verblijf voorlopig gedekt was.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het gegeven dat de verzoekende partij zich op 5 augustus 2019 heeft aangeboden met het oog op de afgifte van een bijlage 15, geen enkele afbreuk doet aan het feit dat het wettelijk verblijf verstrekt op 30 juni 2019. Zij geeft aan dat een bijlage 15 immers slechts een voorlopig verblijf dekt en geen duurzaam verblijfsrecht is. Zij voert tevens aan dat de verzoekende partij niet dienstig kan ontkennen dat zij pas op 5 augustus 2019 langsging bij de

gemeente Hamme, terwijl haar verblijf al op 30 juni 2019 was verstreken. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich reeds vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van haar verblijfskaart tot de gemeente Hamme heeft gewend, maakt de verwerende partij hoe dan ook niet duidelijk op welke manier haar betoog afbreuk doet aan de vaststelling dat de gemachtigde oordeelde dat de verzoekende partij sinds 30 juni 2019 illegaal in het Rijk verblijft, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat haar verblijf voorlopig gedekt was door een bijlage 15 tussen 5 augustus 2019 en 17 december 2019. Ook zet de verwerende partij niet uiteen op welke manier het gegeven dat een bijlage 15 slechts een voorlopig verblijf en geen duurzaam verblijfsrecht betreft, zou maken dat een door een bijlage 15 gedekt verblijf een illegaal verblijf zou uitmaken. Met dit betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Daarnaast voert de verwerende partij nog aan dat de kritiek van de verzoekende partij relevantie mist, aangezien de verzoekende partij op 28 december 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Het is de Raad echter niet duidelijk op welke "kritiek" van de verzoekende partij de verwerende partij precies doelt en wat de relevantie van haar betoog is in het licht van de motivering van de bestreden beslissing en het door de verzoekende partij ontwikkelde middel.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verwerende partij in het geheel niet ingaat op het betoog van de verzoekende partij dat de gemachtigde naast de kwestie op haar verblijfsaanvraag heeft geantwoord en niet is ingegaan op de verschillende door haar in deze aanvraag aangehaalde elementen. De verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad in dit verband.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er moet dan ook geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 maart 2020 tot weigering van onbeperkt verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE